

Judikatūras krājums

Lieta C-18/16

K.

pret

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Standarti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai – Direktīva 2013/32/ES – 9. pants – Tiesības palikt dalībvalstī pieteikuma izvērtēšanas laikā – Direktīva 2013/33/ES – 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkts – Aizturēšana – Identitātes vai valstspiederības pārbaude – To apstākļu, uz kuriem ir balstīts starptautiskās aizsardzības pieteikums, noteikšana – Spēkā esamība – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 6. un 52. pants – Ierobežojums – Samērīgums

Kopsavilkums – Tiesas (ceturtā palāta) 2017. gada 14. septembra spriedums

Robežkontrole, patvēruma un imigrācija — Patvēruma politika — Standarti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai — Direktīva 2013/33 — 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkts — Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana, lai noteiktu vai pārbaudītu viņa identitāti vai valstspiederību, vai, lai noteiktu tos elementus, kuri ir pamatā viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumam, kurus nevarētu iegūt neaizturot — Minētās normas spēka esamības vērtējums, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. un 52. pantu — Spēkā esamība

(Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pants un 52. panta 1. un 3. punkts; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/33 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkts un 9. panta 1. punkts)

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/33/ES, ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai, 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkta pārbaudē nav konstatēts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt šīs tiesību normas spēkā esamību, ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pantu un 52. panta 1. un 3. punktu.

Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Direktīvas 2013/33 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkta izrietošais tiesību uz brīvību izmantošanas ierobežojums ir paredzēts Savienības likumdošanas aktā un tas neietekmē Hartas 6. pantā paredzēto tiesību uz brīvību būtību. Ar šīs direktīvas 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktu nav apstrīdēta šo tiesību garantija, un, kā tas izriet no minētās tiesību normas formulējuma un šīs direktīvas preambulas 15. apsvēruma, dalībvalstīm ar šo normu ir atļauts aizturēt pieteikuma iesniedzēju tikai tā individuālās rīcības dēļ un šajā pašā tiesību normā paredzētajos izņēmuma apstākļos, turklāt šie apstākļi ir noteikti nosacījumu kopumā, kas ietverti minētās direktīvas 8. un 9. pantā (skat. pēc analogijas spriedumu, 2016. gada 15. februāris, *N.*,

C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 51. un 52. punkts). Šajā ziņā gan no Direktīvas 2013/33 8. panta formulējuma un konteksta, gan arī no tā izstrādāšanas vēstures izriet, ka šo pilnvaru [izmantošana] ir iespējama, ievērojot nosacījumu kopumu, kuru mērķis ir strikti norobežot šāda pasākuma izmantošanu.

Ar Hartas 6. pantu piešķirto tiesību izmantošanas ierobežojumi, kas ir tikuši paredzēti šīs direktīvas 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā, arī nav nesamērīgi attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem. Šajā ziņā ir jānorāda, ka minētā 8. panta 3. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunkts ir balstīts uz līdzsvaru starp izvirzīto vispārējo interešu mērķi, proti, kopējas Eiropas patvēruma sistēmas pienācīgu darbību, kas ļautu piešķirt starptautisko aizsardzību pieteikumu iesniedzējiem, kuriem tāda aizsardzība patiešām ir vajadzīga, un noraidīt to personu pieteikumus, kuri neatbilst tās nosacījumiem, no vienas puses, un tiesību uz brīvību aizskārums, ko rada aizturēšanas pasākums, no otras puses. Lai gan kopējas Eiropas patvēruma sistēmas pienācīga darbība faktiski prasa, lai kompetento valsts iestāžu rīcībā būtu uzticama informācija attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja identitāti vai valstspiederību un apstākļiem, ar kuriem ir pamatots tā pieteikums, minētais noteikums nevar būt attaisnojums tam, ka par aizturēšanas pasākumiem tiek lemts, šim valsts iestādēm iepriekš neveicot pārbaudi, kuras pamatā ir katras lietas individuāls izvērtējums, vai šie pasākumi ir samērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem.

(skat. 35., 41., 47., 48. un 54. punktu un rezolutīvo daļu)